

Правилното нещо, точно сега

Може да има само един начин, по който да се борим със злото: той се крие в моралното, религиозно и духовно съвършенство на собствения ни живот.

ЛЕВ ТОЛСТОЙ

Често сме наясно какво е правилното нещо, което трябва да направим. Проблемът е свързан с подходящото време. Дали това е подходящата възможност? Дали това е точният момент?

За един почтен човек обаче точният момент е очевиден.

Джими Картър спечелил изненадващо изборите за губернатор на щата Джорджия през 1970 г. Но при встъпването си в длъжност през 1971 г. подготвял още една изненада. След кампанията на една консервативна партия в един консервативен щат, минути след началото на своя мандат той изумил всички, като обявил следното: „Съвсем откровено ви казвам, че настъпи моментът расовата дискриминация да бъде прекратена“.²⁸

Адмирал Рикоувър опитал да научи Картър, че точният момент за правилното нещо е *винаги сега*.

²⁸ Като губернатор, казал следното: „Няма да избегна тази отговорност“.
– Б. а.

„За мен е невъзможно да отлагам нещо, което виждам, че е нужно да бъде направено“ – обяснил след време Картър.

Дисциплината твърде често е битка срещу отлагането. Но същото може да се каже и за справедливостта. Не искаме да я прилагаме, защото знаем, че ще бъде трудно. Защото знаем, че ще трябва да платим някаква цена. Защото имаме и други приоритети. Трудното е, че не е нужно да си казваме, че никога няма да го направим; вместо това можем да си кажем някоя утешителна лъжа: *ще го направя по-късно. Ще го направя, когато съм по-сигурен. Ще го направя, когато наистина е от значение.*

Но това нарушава възгледа на Аристотел за добродетелта. Тя не е нещо, до което достигате, а е ежедневна практика – навик. И с тази ежедневна практика ставаме тези, които сме.

... или пък не.

„Днес можеш да бъдеш добър – напомня си Марк Аврелий, твърде вероятно докато обмисля едно подобно противоречиво решение. – Но вместо това избираш да си добър утре.“

Колкото по-дълго стоите на ръба на трамплина, толкова по-трудно и по-малко вероятно става да скочите. Раздувате предизвикателството в главата си. Измисляте си причини защо да не го правите. Губите кураж.

Нека не удължаваме трудностите си. Нека не бягаме от задълженията си. В крайна сметка ще трябва да постъпим правилно – да направим промени, да се извиним, да вземем трудното решение, да направим първата крачка. Така че защо просто не приключим с всичко това?

В някакъв момент ще трябва да платим цената. Така че нека да започнем с плащанията.

Не по-късно. А именно сега.